

HỒI 137

Đến Yển Sư Thành

Mắt thấy một võ sĩ kinh trang sắp phá cửa xông vào, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đã chuẩn bị đầy đủ để ứng biến với mọi tình huống, đột nhiên có tiếng vó ngựa từ phía cổng Nam của thôn vang lên, đám kinh trang đại hán do Đỗ Can Mộc dẫn đầu lập tức ngừng lục soát, toàn thân giới bị.

Khấu Trọng chau mày nói: "Hình như Tiểu Lăng đang nói chuyện với một nữ tử ở phía sau, rốt cuộc là có chuyện gì vậy nhỉ?".

Bạt Phong Hàn quay đầu liếc nhìn qua cửa sau, ung dung nói: "Chỉ cần không phải là Loan Loan yêu nữ hay Chúc Ngọc Nghiên thì chúng ta không cần lo lắng gì hết!".

Tiếng vó ngựa chợt vang lên rầm rập, có lẽ đám người ở phía kia đã đi qua đỉnh đồi khi này bọn gã mới đứng, âm thanh không bị chặn lại nữa nên mới rõ hơn nhiều như vậy, có thể nghe ra đám người này ít nhất cũng phải năm sáu chục người.

Khấu Trọng nói: "Nói không chừng đám người này chính là địch nhân tới tìm chúng ta, tốt nhất là vừa gặp đã bắt hòa với đám Đỗ Can Mộc rồi đánh nhau một trận, như vậy chúng ta có thể hưởng lợi ngư ông rồi".

Bạt Phong Hàn nhìn theo ánh mắt gã, nhận ra đám người đang phi tới là ai, mỉm cười nói: "Nguyện vọng của Trọng thiếu gia có lẽ sẽ thành hiện thực đấy! Bởi vì đám người đó chính là quân Ngõa Cương".

Lúc này đám kỵ sĩ kia đã lọt vào tầm quan sát của Khấu Trọng, dáng người yếu điệu của Trầm Lạc Nhận từ từ hiện ra.

oOo

Đồng Thục Ni lườm Từ Tử Lăng một cái, có vẻ hồ thẹn nói: "Huynh đã biết người ta là ai, sao còn chưa nói ra tên của mình vậy?".

Từ Tử Lăng lúc này đã nghe được tiếng vó ngựa ở phía Nam truyền tới, thấy nàng vẫn hồn nhiên đáng yêu như không hề để ý tới chuyện bên ngoài, không khỏi cảm thấy hơi khó hiểu, mỉm cười đáp: “Ta tên Từ Tử Lăng...”.

Đôi mắt xinh đẹp của Đồng Thục Ni sáng bừng lên, cười khúc khích nói: “Ta đã nghe rất nhiều người kể chuyện về huynh, họ nói huynh và Khấu Trọng là những cao thủ có tiềm chất nhất trong giới thanh niên giang hồ hiện nay. Như vậy bên ngoài kia nhất định có một người là Khấu Trọng rồi. Hi hi, may mà người ta nấp ở đây, các huynh nhất định phải phụ trách bảo vệ người ta đấy nhé...!”.

Từ Tử Lăng cảm thấy dở khóc dở cười, nhưng dù nàng không phải là cháu gái của Vương Thế Sung, gã cũng không thể cự tuyệt nàng cho được, bèn gượng cười hỏi: “Nếu cô nương muốn ta bảo vệ, đầu tiên phải nói cho ta biết rốt cuộc là ai muốn hại cô nương? Và tại sao cô nương lại một mình chạy trốn tới đây?”.

Đồng Thục Ni khổ não nhíu mày thở dài: “Bọn chúng là người của Việt Vương, Việt Vương muốn sát hại đại cự cự của nô gia, nhưng bị nô gia phát hiện, nên phái người tới giết người diệt khẩu. Thục Ni ngồi thuyền đào tẩu, chẳng ngờ bị truy binh đuổi tới nơi! Ôi! Cũng may mà khinh công của nô gia không tệ lắm, nên mới thoát được tới đây, lại may mắn gặp được các vị!”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Việt Vương tại sao muốn giết đại cự cự của cô nương? Không phải y chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi thôi hay sao?”.

Đồng Thục Ni nhún vai nói: “Đại cự cự công cao át chủ, lại thêm có bọn gian nhân gièm pha, từ xưa tới nay đều là như vậy mà. Nô gia hiện giờ phải đến Yến Sư để gặp cự cự, các vị có thể đưa nô gia tới đó không? Ừa, còn vị nam tử tuấn tú nhưng không giống người Hán kia là ai nữa vậy?”.

oOo

Trầm Lạc Nhận và một đại hán khác tung mình phi thân xuống ngựa, chỉ nhìn đại hán này song thủ cầm cây mâu hai mũi nhọn hoắt cũng biết y chính là người tề danh Ngõa Cương Song Hồ Tướng với Bùi Nhân Cơ, Vương Bá Dương rồi.

Khấu Trọng nhớ lại chuyện Tổ Tổ đã từng bị kẻ này làm nhục, hữu thủ vòng ra phía sau, nắm chặt chuôi đao.

Bạt Phong Hàn vội đưa tay đặt lên vai gã, ra hiệu không được khinh cử vọng động, thấp giọng nói: "Tình thế có vẻ hơi bất thường, nghe xem bọn chúng nói gì đã".

Đỗ Can Mộc bước tới nói: "Ta đã y theo chỉ thị của Trầm quân lục soát khắp bờ sông, nhưng vẫn không phát hiện thấy bóng ả đâu".

Khấu Trọng lưu tâm quan sát Vương Bá Dương. Y hờ hững vác cây mâu hai mũi trên vai, bất luận là động tác phi thân hạ mã hay cử chân động tay đều vô cùng hào phóng tiêu sái, tựa hồ nhưng không hề để ý xem người khác nghĩ gì về mình vậy. Khi ánh mắt Khấu Trọng dừng lại trên người Vương Bá Dương, dường như y cũng có cảm ứng, quay đầu nhìn sang phía gã và Bạt Phong Hàn, cũng may là hai người đã mau mắn lùi lại nấp sau cửa sổ trước một bước.

Thanh âm dễ nghe của Trầm Lạc Nhạn vang lên bên ngoài: "Đỗ tướng quân xin cứ yên tâm, chúng ta đã đặt thiên la địa võng trong chu vi năm mươi dặm quanh đây rồi, cho dù khinh công của ả cao minh cỡ nào cũng không thể thoát được, nhưng phải chú ý không chừng có cao thủ bảo vệ ả, bằng không điều nhi của ta đâu có bị thương như vậy?".

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhìn nhau mỉm cười, cùng nghĩ may mà quái điều không biết tiếng người, nếu không chuyện ba người đến đây đã bị tiết lộ ra rồi. Vương Bá Dương có chút bất mãn nói: "Chuyện cơ mật như vậy tại sao lại để ả Đồng Thực Ni chỉ biết mê hoặc nam nhân đó biết được chứ?".

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng không hện mà cùng liếc về cánh cửa ra phía sau nhà, trong bụng thầm nhủ chẳng lẽ lại khéo vậy sao?

Đỗ Can Mộc khổ não nói: "Chính vì trong triều có kẻ mê mẩn mỹ sắc của ả, muốn lấy lòng ả nên mới tiết lộ chuyện này ra. Cũng may là chúng ta kịp thời phát giác, hiện giờ chỉ cần bắt được ả về nhốt lại thì sẽ không sao".

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng nghe tới đây, thì đã đại khái đoán ra được sự tình.

Do Vũ Văn Hóa Cập dẫn đại quân tiến về phía Bắc, Việt Vương Động và Lý Mật đã kết thành liên minh để đối phó với đại địch này. Lý Mật còn thụ sắc phong Ngụy Quốc Công của Việt Vương nữa. Sau khi quân Ngõa Cương đại thắng Vũ Văn Hóa Cập, Vương Thế Sung thấy có thể chớp thời cơ, nên đã suất lãnh tinh binh tới Yến Sư, định thừa cơ đánh bại Lý Mật. Chẳng ngờ đám người Việt Vương lại sợ Vương Thế Sung hơn cả Lý Mật, nên đã âm thầm cầu

kết họ Lý, âm mưu đối phó Vương Thế Sung. Ngờ đâu tin tức lại bị tiết lộ để Đồng Thục Ni biết được, chạy tới Yến Sư báo cho đại cự cự của mình, dọc đường đâm người Đỗ Can Mộc và Trầm Lạc Nhạn đã liên kết với nhau để truy sát nàng, nhưng Đồng Thục Ni đều dựa vào khinh công siêu phàm trác tuyệt của mình thoát được, cuối cùng thì chạy tới thôn làng hoang vắng này.

Khấu Trọng nào còn tâm tình nghe tiếp, quay sang thương lượng hai câu với Bạt Phong Hàn rồi chạy ra cánh cửa phía sau.

oOo

“Cạch!”.

Hai cánh cửa bật mở, Bạt Phong Hàn sải chân bước ra ngoài, vươn mình một cái, đảo mắt nhìn Trầm Lạc Nhạn, Vương Bá Dương, Đỗ Can Mộc và hơn trăm thủ hạ của hai bên đang tròn mắt ngạc nhiên nhìn mình, cười ha hả nói: “Chuyện cơ mật như vậy mà các vị lại nói giữa đường giữa phố như vậy, thật chẳng khác gì trò đùa, đáng cười, đáng cười!”.

Đỗ Can Mộc biến sắc thốt: “Bạt Phong Hàn!”.

Vương Bá Dương ngửa mặt cười một tràng dài rồi nói: “Đây gọi là thiên đường có lối người không đi, địa ngục vô môn lại cứ vào, chúng ta đang phụng mệnh truy sát người đây, còn hai tên tiểu tử nữa đâu?”.

Trầm Lạc Nhạn lộ vẻ nghi hoặc, đưa tay ra hiệu, phía sau lập tức có hơn mười người xông lên, tạo thành thế trận hình bán nguyệt vây lấy Bạt Phong Hàn đang hiên ngang đứng trước cửa nhà.

Bạt Phong Hàn ung dung cười cười nói: “Ta đã dám đứng ra đây, tự nhiên là phải chắc chắn đối phó được với các người rồi!”.

Một đại hán mặt mày hung hãn đứng bên trái Trầm Lạc Nhạn đột nhiên bổ tới, đại đao chém thẳng xuống đầu Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn mỉm cười ngạo mạn, cũng không thấy y dùng động tác gì, Trầm Huyền kiếm đã cầm trong tả thủ rồi, y không cần quay đầu lại, chỉ nghe tiếng gió mà đoán phương vị, trường kiếm kích trúng đao địch, kẻ kia bị chấn động làm cánh tay tê rần, đang kinh hãi tháo lui thì kiếm quang đã lóe lên trước mặt.

Đại hán hung hãn kia như bị sét đánh, hoa máu tóe ra trước ngực, lão đảo ngã phịch xuống. Tất cả những người có mặt tại trường, bao gồm cả Vương Bá Đương và Trầm Lạc Nhạn, không ai là không biến sắc. Thực tế ngay cả Bạt Phong Hàn cũng không ngờ kiếm khí của mình lại trở nên lợi hại như vậy.

Kẻ kia đã lùi xa hơn trượng, vậy mà vẫn bị kiếm khí phá vỡ lồng ngực mà chết, đây là chuyện trước đây y không thể làm được.

Trải qua mười ngày khổ luyện trong núi sâu và các trận huyết chiến liên miên, võ công của y đã đạt được đột phá mà y ngày đêm mộng tưởng vậy mà chính bản thân y cũng không hề hay biết. Trong sát na ấy, trong tâm tưởng y hiện lên quãng thời gian ở bên Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, bất giác cảm thấy ấm áp dễ chịu. Đối với một kẻ lãnh đạm với người như y mà nói, đây là một chuyện hết sức hãn hữu.

“Soạt!”.

Bạt Phong Hàn thu kiếm về vỏ, lạnh lùng nói: “Bạt Phong Hàn ta thân kinh bách chiến, nhưng chưa từng có ai lấy được mạng ta, hôm nay cũng muốn xem các ngươi có phải ngoại lệ không?”.

Thần sắc Vương Bá Đương trở nên ngưng trọng lạ thường, cây mâu hai mũi hóa thành một đạo ngân hoa sáng lóa, rồi đột nhiên thu về trước ngực, chỉ thẳng vào mặt Bạt Phong Hàn. Những kẻ khác lần lượt nhảy lên mái nhà, hay phá cửa sổ nhảy vào căn nhà phía sau Bạt Phong Hàn, hình thành thế bao vây kín kẽ không một khe hở.

Trầm Lạc Nhạn bước lên một bước, quát lên lạnh lùng: “Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đâu?”.

Bạt Phong Hàn cười khanh khách nói: “Ta phụ trách sát nhân, hai người bọn y phụ trách phóng hỏa, nói như vậy Trầm quân sư đã rõ chưa?”.

Trầm Lạc Nhạn thất thanh thốt: “Không xong!”.

Bạt Phong Hàn cười lớn: “Muộn quá rồi!”.

Bảo kiếm rời bao, quét ra một thế Hoàn Hảo Thiên Quân, có ai mà không kinh hãi khả năng sát nhân từ xa ngoài trượng của y, chỉ thấy kiếm khí vô ảnh vô hình bức tới, vội vào lão đảo nhảy về phía sau né tránh.

Lúc này, phía sau thôn đã bốc lửa ngùn ngụt, khói đen bốc cao ngút trời.

Bạt Phong Hàn nhân kiểm hợp nhất, tung người lao vút lên, tránh khỏi song đao và cây mâu hai mũi của Đỗ Can Mộc và Vương Bá Dương, nhảy lên mái nhà, rồi lại tiếp tục nhún chân phóng thẳng vào trong khu rừng sau đám khói mờ mịt, trong nháy mắt đã không thấy đâu.

oOo

Khấu Trọng quỳ xuống, lẩm bẩm nói: “Mẹ ơi, trời ơi! Cuối cùng đã đến Đại Hà rồi!”.

Nước sông cuộn cuộn chảy không ngừng. Đoạn sông này rất hẹp, nhưng cũng rộng tới mười trượng, nước sông đập vào vách đá hai bên bờ bắn tung toé, hung hãn dâng trào, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ. Bên bờ đối diện là một cánh rừng nguyên sinh kéo dài bất tận, quái thạch lởm chởm khắp nơi.

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy tâm hồn xao động, dịch người tới bên bờ sông, chăm chú nhìn nước sông đánh vào bờ đá, rồi lại nhìn từng con sóng giận dữ đang cuộn dâng.

Bạt Phong Hàn bước tới cạnh Từ Tử Lăng, thở dài tán tụng: “Lần đầu tiên ta nhìn thấy Đại Hà là ở Lũng Tây, nơi đó nước sông cuộn dâng sùng sục như từ trên trời đổ thẳng xuống vậy, khiến ta lặng người ngắm nhìn, cả hơi thở cơ hồ như cũng ngưng đọng lại”.

Từ trước tới nay Đồng Thục Ni bất luận là ở đâu cũng đều là trung tâm của sự chú ý của những người xung quanh, cho dù là quý tộc vương tôn hay đại thần công tử, ai ai cũng quý trọng nàng, ngưỡng mộ nàng, tìm đủ cách để làm nàng vui lòng. Duy chỉ có ba nam nhân vừa cứu nàng thoát khỏi hiểm cảnh này là đều có vẻ không để ý tới vẻ đẹp thiên kiều bá mỵ của nàng. Giống như hiện giờ vậy, dường như họ còn ngạc nhiên mừng rỡ, trầm trồ thán phục trước dòng Hoàng Hà cuộn chảy kia hơn cả khi mới nhìn thấy nàng. Trong lòng Đồng Thục Ni bất giác dâng lên một cảm giác mới lạ, đồng thời cũng cảm thấy hơi ảm ức bất bình, giận dỗi nói: “Truy binh sắp tới rồi mà các huynh còn ở đây nói chuyện trăng gió được sao?”.

Khấu Trọng đang chum môi hôn xuống bờ sông, Bạt Phong Hàn quay lại mỉm cười nói: “Tiểu thư yên tâm, sau khi mặt trời xuống núi, chúng ta sẽ khởi trình tới Yến Sư, mọi người nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút, tiện thể ngắm nhìn cảnh đẹp buổi hoàng hôn trên sông luôn”.

Đồng Thục Ni cảm thấy bất luận là thanh âm, ngữ khí hay thần thái của y đều có một my lực đặc biệt khiến người nghe phải cam tâm tình nguyện phục tùng, không dám lên tiếng cãi lại, bực bội đứng sang một bên, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, trợn mắt lên nhìn sang phía Từ Tử Lăng. Đối với nam tử tiêu sái phiêu dật, trác việt bất phàm này, nàng có một hảo cảm đặc biệt.

Từ Tử Lăng thì dường như không hề chú ý tới nàng, cứ quay sang nói chuyện với Bạt Phong Hàn về cảm xúc trước phong cảnh mỹ lệ hùng tráng của dòng sông trước mặt.

Khấu Trọng dài người đứng dậy, ngồi xuống một tảng đá khác bên cạnh nàng, nở ra một nụ cười sáng lạng như ánh mặt trời, nhẹ giọng hỏi: “Đói bụng chưa?”.

Đồng Thục Ni mừng rỡ nói: “Cuối cùng cũng có người để ý tới Thục Ni rồi! Người ta không phải đói, mà là đói sắp chết rồi đây này, có gì ăn được không?”.

Khấu Trọng cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, chỉ thấy nữ tử này có một thần thái ngây thơ hồn nhiên làm rung động lòng người, nhưng mỗi câu nói mỗi nụ cười đều lại có một vẻ kiêu my lạ thường, hân hoan nói: “Lão Bạt còn có mấy miếng thịt thỏ khô, là do đích thân tay ta tẩm ướp đấy, ăn rất ngon. Cô nương có muốn thử không?”.

Đồng Thục Ni khẽ lắc đầu.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Không phải là cô nương đang đói lắm sao?”.

Đồng Thục Ni ghé miệng sát tai gã thì thầm: “Người ta không ăn đồ của y đâu, người gì mà hung hăng thế!”.

Khấu Trọng nghe mà cảm thấy mềm nhũn người, phì cười nói: “Lão Bạt! Huynh làm gì đắc tội Đồng tiểu thư để nàng thà chịu đói không chịu ăn đồ của huynh vậy?”.

Bạt Phong Hàn bật cười ha hả, bước tới lấy ra mấy miếng thịt khô gói trong lá cây, mỉm cười nói: “Đồng tiểu thư đại nhân đại lượng, làm gì để ý chuyện nhỏ ấy chứ!”.

Đồng Thục Ni hiển nhiên là vô cùng thích thú, nhéo miệng cười chúm chím, hai má khẽ hồng lên, thần thái hấp dẫn phi thường, nhón tay lấy một miếng thịt vừa ăn vừa nói: “Như vậy mới phải chứ!”.

Bạt Phong Hàn lắc đầu phì cười, vỗ nhẹ lên vai Khấu Trọng, rồi nhét mấy miếng thịt khô còn lại vào tay gã, sau đó quay người bước tới bên cạnh Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng thấy Bạt Phong Hàn bất ngờ nể mặt mình như vậy, biết là y hiểu được tầm quan trọng của Đồng Thục Ni với mình, trong lòng bất giác cảm thấy ấm áp, hảo cảm

với đối phương cũng tăng lên rất nhiều. Thì ra tính cách Bạt Phong Hàn cũng không lãnh mạc vô tình như gã vốn tưởng.

Đồng Thục Ni ăn rất nhanh, nhón tay lấy miếng thịt thứ hai, cười khúc khích nói: "Tay nghề của huynh cũng không tồi đâu!".

Lúc này Bạt Phong Hàn bước tới, nháy mắt với gã một cái rồi nói: "Ta và Tử Lăng lên chỗ cao quan sát một chút, Trọng thiếu gia ở đây với Đồng tiểu thư, tốt nhất hãy nghỉ ngơi một chút, lát nữa còn phải lên đường".

Khẩu Trọng hiểu ý khẽ gật đầu, đợi hai người đi khuất, gã mới chuyển vào chuyện chính: "Rốt cuộc là ai muốn hại đại cự cự của cô nương vậy? Có phải là Việt Vương và Nguyên Văn Đô không?".

Đồng Thục Ni ăn nốt miếng thịt thứ hai, chau mày liếc nói: "Bọn chúng dựa vào cái gì mà dám đối phó đại cự cự của Thục Ni chứ, đương nhiên là có kẻ phía sau chống lưng rồi".

Khẩu Trọng ngạc nhiên nói: "Không phải là Lý Mật đấy chứ?".

Đồng Thục Ni chun chun chiếc mũi đáng yêu của nàng: "Huynh đoán sai rồi! Nhưng rốt cuộc kẻ ấy là ai thì ta chỉ nói với đại cự cự thôi, người đã thường dạy ta phải phân rõ chuyện gì có thể nói với người khác, chuyện gì không thể nói được. Ô, mặt trời xuống núi rồi!".

Khẩu Trọng cũng cảm thấy hơi ảm ức, thậm chí nếu để một nữ oa nhi như nàng làm khó, thì làm sao còn tranh bá thiên hạ với người ta được nữa?

Gã cúi đầu suy nghĩ, rồi bất chợt vỗ trán như nhớ gì đó, mỉm cười bí hiểm nói: "Cô nương không nói ta cũng biết là ai rồi, nhất định là Độc Cô gia đúng không?".

Đồng Thục Ni tròn đôi mắt đẹp lên nhìn gã, cơ hồ như không dám tin vậy, chỉ nhìn biểu tình của nàng Khẩu Trọng cũng biết là mình đã đoán trúng, đắc ý vênh mặt lên. Đồng Thục Ni có vẻ hơi giận dỗi nói: "Huynh đúng là có chút đạo hành đấy, chẳng trách mà đại cự cự lại chú ý chuyện của hai người như vậy. Hừ... Độc Cô gia thật chẳng có kẻ nào khiến người ta thích cả".

Nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Đặc biệt là tên Độc Cô Phong, mỗi lần thấy người ta là nhìn từ đầu tới chân, giống như muốn dùng ánh mắt lột hết y phục người ta ra vậy, thật đáng ghét!".

Những lời này nói ra từ cặp môi thanh tú của nàng khiến Khấu Trọng cũng không khỏi cảm thấy động tâm, nhưng vì chính sự, ý niệm vừa hiện ra trong đầu thì đã tan biến, mỉm cười hỏi: "Tình hình Lạc Dương thế nào? Có phải đã lọt vào tay người của Độc Cô phiệt rồi không?".

Đồng Thục Ni tỏ vẻ khinh thường nói: "Đâu tới lượt bọn chúng chứ, Lang Phụng thúc thúc và Tống Mông Thu thúc thúc thủ thành đều là tâm phúc của đại cự cự, chỉ có hoàng cung cấm vệ mới do Độc Cô Phong cai quản thôi, binh lực không quá năm ngàn, nếu không phải dùng âm mưu thủ đoạn thì chúng đâu thể là đối thủ của đại cự cự chứ".

Khấu Trọng thầm nhủ thì ra là vậy, nếu đổi vị trí gã là Việt Vương Động, tất cũng sẽ phải định kế giết Vương Thế Sung trước tiên.

Đồng Thục Ni đột nhiên nói: "Nói chuyện với huynh thật thích, huynh vừa thông minh, lại tuấn tú nữa!".

Khấu Trọng dở khóc dở cười nói: "Cô nương mới là nhân gian tuyệt sắc, mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành, không biết đại cự cự của nàng đã hứa gả nàng cho ai chưa vậy?".

Đồng Thục Ni nói: "Năm nay Thục Ni mới mười bảy tuổi thôi, chưa muốn gả đi sớm vậy đâu. Hi! Huynh có muốn lấy người ta không?".

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: "Cô nương chẳng những rất đẹp, mà còn rất đặc biệt nữa. Đây là lần đầu tiên ta được một nữ tử xinh đẹp hỏi vấn đề này đấy".

Đồng Thục Ni nũng nịu nói: "Nói đùa cũng không được sao? Có phải thật đâu mà sợ. Người Hán các người thật phức tạp".

Khấu Trọng thoáng ngẩn người, gãi đầu nói: "Lẽ nào cô nương không phải người Hán sao?".

Đồng Thục Ni lầu bầu nói: "Ai bảo huynh Thục Ni là người Hán chứ? Ai cũng biết đại cự cự của ta không phải người Hán, chỉ mình huynh không biết thôi".

Khấu Trọng chăm chú nhìn vào gương mặt như hoa như ngọc của nàng, thử thăm dò: "Vậy cô nương là người gì vậy?".

Đồng Thục Ni đắc ý nói: "Huynh thông minh như vậy sao không thử đoán coi?".

Khấu Trọng đang không biết nói gì, thì Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đã lướt tới như một cơn gió, miệng hô lên: "Chạy mau!".

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>